

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ  
Број: 84 0 К 073717 24 Кж  
Добој, 25.04.2025. године

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија, Снежане Бањац Лопандић као предсједника вијећа, Маријане Лазих Миладиновић и Јелене Филиповић као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Немање Ристића, као записничара, у кривичном предмету против оптуженог Б.В., због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући поводом жалбе Окружног јавног тужиоца у Добоју против пресуде Основног суда у Дервенти број 84 0 К 073717 24 К од 29.04.2024. године, на сједници одржаној дана 25.04.2025. године, донио је слиједеће

### РЈЕШЕЊЕ

Жалба окружног јавног тужиоца у Добоју се уважава, пресуда Основног суда у Дервенти број 84 0 К 073717 24 К од 29.04.2024. године се укида и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

### Образложење

Пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 К 073717 24 К од 29.04.2024. године оптужени је ослобођен од оптужбе да је у вријеме, мјесту и на начин ближе описан у изреци те пресуде учинио кривично дјело тјелесне повреде из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС). Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећена Б.М. је упућена да имовинскоправни захтјев може остваривати у парничном поступку.

Против те пресуде жалбу је у законском року изјавио Окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту тужилац) због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због битне повреде одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи и побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог је анализирао доказни материјал оптужбе, сматрајући да исти није довољан за осуђујућу одлуку, те је подржао став првостепеног суда из побијане пресуде и предложио је да се жалба тужиоца одбије као неоснована, а да се побијана пресуда потврди у цјелости.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту ЗКП РС) овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Испитујући првостепену пресуду у дијелу у којем се побија жалбом, овај суд је нашао да је првостепени суд оптуженог ослободио од оптужбе, јер сматра да из проведених доказа није изван сваке разумне сумње утврђена чињеница да је оптужени критичне вечери, трчао за оштећеном када је она изашла из зграде са намјером да оде до возила и потражи дјечији пасош, због чега се уплашила и приликом бјежања ударила ногом о шток на улазним вратима хаустора зграде у којој живи, а затим да је дошао до улазних врата

њеног стана, покушао насилно ући, али да је оштећена са своје двоје мљ. дјеце успјела са друге стране да затвори врата и да је том приликом повриједила кољено, а из разлога што исказ оштећене, по оцјени првостепеног суда „обилује бројним“ нелогичностима, те је за првостепени суд исти неувјерљив, јер је у супротности са исказом свједока Е.К., који је критичне прилике излазио на лице мјеста, а из образложења побијане пресуде произилази да је додатни аргумент за неприхватање исказа оштећене чињеница да тужилац није предлагао судскомедицинско вјештачење повреда које је оштећена задобила и о којима је приложила медицинску документацију, па повреде о којима говори медицинска документација за првостепени суд нису од „већег утицаја“ на правилно утврђивање чињеничног стања из диспозитива оптужнице. На основу изнесеног, првостепени суд је оптуженог и ослободио од оптужбе на основу члана 298. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Овакав закључак првостепеног суда је преурањен и по оцјени овог суда доведен у озбиљну сумњу жалбеним приговорима тужиоца. Наиме, оправдани су приговори жалбе тужиоца, да првостепени суд није са довољном пажњом цијенио проведене доказе, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС услијед чега је дошло и до погрешног утврђивања чињеничног стања. Наиме, оправдан је приговор тужиоца да првостепени суд није довео у међусобну везу исказ оштећене у коме иста каже да је оптужени галамио, викао, (потврдио и полицијски службеник К.) позвао полицију наводећи неистинито, како му оштећена не да пасош од дјетета, да је затим кренула до свог возила како би потражила пасош у возилу, а оптужени је потрчао према њој из паркираног аутомобила, када се она уплашила, те је побјегла у унутрашњост хаустора и том приликом ударила о шток улазних врата, због чега је отишла доктору када су јој констатоване и повреде. По оцјени овог суда констатоване повреде говоре у прилог истинитости тврдњи оштећене. Такође, првостепени суд није довео у међусобну везу исказ оштећене у коме наводи да је ударила о шток врата, побјегла у стан, а оптужени је трчао за њом и покушао ући у стан, а она је са дјецом гурала врата и са унутрашње стране их успјела затворити, тек уз помоћ мљ. дјеце са свједочењем свједока К. да је оштећена била узнемирена, тражила пасош, „дјеца су била узнемирена“, да је боравећи у стану оштећене чуо како напољу оптужени галами и виче, да га је он као полицијски службеник морао упозорити да не галами и наредио истом да се удаљи са лица мјеста, да је оштећена и у његовом присуству тражила пасош, чиме су обеснажени наводи пријаве оптуженог да му оштећена не жели дати пасош. Овај полицијски службеник ишао је са оштећеном до возила да потражи пасош, чиме је потврђен исказ оштећене да је покушала отићи до возила да погледа да није у њему дјечији пасош, али да то није учинила због реакције оптуженог који ју је „потјерао“, па се вратила када се и повриједила бјежећи од истог, њен исказ је додатно учвршћен и реакцијом дјетета које је искрено одговорило плачући на питање полицијског службеника „да не жели ићи са оптуженим на море, да се боји тате зато што је љут“, при чему је агресивно понашање оптуженог које је могло угрозити спокојство чланова породице, критичне прилике потврдила и свједок М.З., а све ове радње које описује и полицијски службеник представљају битна обиљежја предметног кривичног дјела.

Дакле, основани су приговори жалбе тужиоца који указују да је првостепени суд у конкретном случају погрешно утврдио чињенично стање, јер је и по оцјени овог суда првостепени суд, погрешно утврдио одлучне чињенице, односно погрешно дискредитовао исказ оштећене немајући за то подлогу у проведеном доказном материјалу, те се закључци првостепеног суда у погледу кривичне одговорности оптуженог приговорима жалбе доводе у озбиљну сумњу, па тако, по оцјени овог суда, судскомедицинско вјештачење тјелесних повреда код оштећене може бити од кључног значаја за оцјену вјеродостојности њеног исказа и утврђење одлучних чињеница па је, првостепени суд код достављених доказа о повредама оштећене, морао наредити

предметно вјештачење на основу члана 276. став 2 тачка д) ЗКП РС, иако ни тужилац ни одбрана нису предлагали извођење тог доказа, прије него што закључи да медицинска документација није од значаја за правилно утврђивање чињеничног стања и прије него што одбаци исказ оштећене.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 329. став 1 тачка б) ЗКП РС, уважио жалбу тужиоца, укинуо побијану пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

На поновном суђењу суд ће прихватити као доказни материјал све раније изведене доказе, наредити и судскомедицинско вјештачење тјелесних повреда оштећене, а по потреби извешће и друге доказе и на основу критичке оцјене изведених доказа и резултата до којих на основу такве оцјене дође, донијети нову и на закону засновану пресуду.

Записничар  
Немања Ристић

Предсједник вијећа  
Снежана Бањац Лопандић

Тачност отправка овјерава  
Шеф судске писарнице  
Драгана Дамјанић Јевтић